

Estanislau Ramonet i Muntaner

Opinió: Antoni Bach (Celsona 390 - Novembre 2004)

Aquest senyor nasqué al Carrer de Sant Miquel, n. 6, i aquesta casa s'anomenava Cal Tuncanó; per això era conegut com el Sr. Tuncanó, o Toncano.

Era fill d'Antoni Ramonet i Lola Muntaner, filla del Pla de Godall; en néixer va morir la seva mare. El pare es tornà a casar més tard amb Maria Viladrich, la més petita d'onze germanes, filla de la casa Viladot. Del segon matrimoni nasqueren Maria, Dolors, Rosa, Ramon i dues nenes més, que moriren en néixer.

L'Estanislau va estudiar el batxillerat als Jesuïtes de Manresa i després va estudiar la carrera d'advocat a Madrid, ja que un germà del seu pare, que era sacerdot vivia a la capital i era l'almoïner de M. Cristina, Reina Regent. A més a més s'ocupava de la parròquia de San Andrés de los Flamencos. A aquest tiet seu li agradava de tenir nebots a casa i així veiem que vàries nebodes seves havien passat temporades a Madrid. L'Estanislau es va acostumar ja d'estudiant a dur capa madrilenya, de tal manera que no va deixar de portar-la en tota la seva vida. En tenia una d'entretemps i una altra més gruixuda per al ple hivern. No es va casar i va viure tota la vida a la seva casa del Carrer de Sant Miquel. El seu pare morí quan ell encara era jove i d'ençà d'aquest fet ell va prendre el timó de la casa.

L'Estanislau era molt intel·ligent i l'apassionava la lectura. Va ser alcalde de Solsona des de març de 1924 al juny de 1926 i en aquest seu mandat feu arreglar la Mare de la Font, concretament el que és la plaça i el cercle de bancs de pedra. Era també una persona religiosa, que anava a missa d'ofici a les 10 del matí i en sortir es passejava amb els canonges. No es ficà mai en política, així que en la revolta i crema d'esglésies del 1936 i persecució de capellans i dels grans propietaris, com a persona de bona situació econòmica i adquisitiva li aconsellaven que s'amagués i ell no ho acceptà, dient que mai no havia fet mal a ningú i que no temia res. Malgrat això, dins el 1937, no sabem per quin motiu concret el van empresonar a Igualada, on hi hagué un camp de concentració, i més endavant a Barcelona. L'Estanislau no tenia gaire salut i era diabètic, així que a la presó ho passà malament. Gràcies a un cosí de Lleida que era republicà, molt culte i bona persona, el van alliberar de la presó, però ja no tornà a Solsona i anà a viure a casa d'aquests cosins, quan es

trobava molt malament i temien per la seva vida. En acabar-se la guerra retornà a la seva casa del Carrer de Sant Miquel, n. 6, amb dues germanes seves solteres, la Dolors i la Rosa. Tot i cuidant-lo molt bé no visqué més d'un any, morint el 1940, als seus 75 anys. Els seus parents de can Baixes sabien que cada nit llegia en el seu devocionari la recomanació de l'ànima, que consistia en una preparació a la mort.

To i essent una persona seriosa, li agradava celebrar les festes en família, com el Nadal i sobretot el dia de Sant Estanislau.

També era bon caminador i després de dinar sortia a donar el vol més d'una hora.

No volgué fer testament a favor de ningú i digué que el seu germà havia tret més que cap altre del patrimoni familiar. Tot i que havia ajudat al seu germà Ramon en l'establiment d'un negoci, aquest no ho va saber aprofitar per poques ganes de treballar, però l'Estanislau no deixà d'ajudar-lo a tirar endavant la seva família de sis fills.

Llegà la seva biblioteca al Seminari de Solsona.

Bona part d'aquesta informació procedeix de la família Baixes i l'ajuda del Sr. Lluís Barrera.

Antoni Bach i Riu

Celsona 390 - Novembre 2004